

Arrest

**nr. 124 191 van 19 mei 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 30 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 november 2011 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 augustus 2009 diende verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in tot een verklaring van inschrijving als bloedverwant in opgaande lijn van hun dochter Y.E.

Op 15 september 2009 werden zij in het bezit van een E-kaart gesteld.

Op 22 november 2011 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur inzonderheid de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van verdediging. Tevens voert verzoeker aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gebeurd.

Verzoeker stelt dat artikel 43ter, § 1 (allicht wordt artikel 42ter, § 1 bedoeld) van de vreemdelingenwet de voorwaarden bepaalt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie, die zelf burger van de Unie zijn. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen van de limitatief opgesomde voorwaarden van deze bepaling wordt vermeld. Bij gebrek aan toepassing van één van deze voorwaarden kon verweerder geen einde stellen aan zijn verblijf. Aldus is verzoeker van oordeel dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, van een schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder stipt verzoeker aan dat in het laatste lid van artikel 43, § 1 (allicht wordt artikel 42ter, § 1 bedoeld) van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat bij de beslissing die een einde stelt aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening dient te houden met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong. Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing op dit punt geen afweging is gebeurd, alsook dat verweerder nagelaten heeft zich voldoende te informeren of minstens verzoeker te horen hieromtrent. Verzoeker stelt dat hierdoor de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de wettelijke bepalingen die er aan ten grondslag liggen en verder wordt de reden van de beslissing omstandig uiteengezet. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Zoals verzoeker terecht stelt, is artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet *in casu* van toepassing. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Zoals verzoeker ook aanstipt geeft deze bepaling de voorwaarden weer om een einde te stellen aan het recht op verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die zelf een burger van de Unie zijn.

De bestreden beslissing motiveert dat aan verzoeker op 6 oktober 2011 een uitnodigingsbrief werd verstuurd om zijn huidige economische activiteiten en/of bestaansmiddelen aan te tonen. Verder wordt gemotiveerd dat verzoeker hierop volgende documenten neerlegde: een OCMW-attest waaruit bleek dat hij financiële steun ontvangt sinds januari 2010, een OCMW-attest waaruit bleek dat ook zijn echtgenote steun ontvangt en dit sinds januari 2011, twee inschrijvingsformulieren waaruit blijkt dat zij zich beiden voor Nederlandse les hebben ingeschreven, een arbeidscontract van hun zoon van bepaalde duur en loonfiches van diezelfde zoon. In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat gezien de financiële middelen die verzoeker ontvangt, hij niet langer ten laste is van zijn dochter en dus ook niet langer voldoet aan de voorwaarden tot gezinshereniging als ascendant, waardoor zijn verblijfsrecht wordt beëindigd overeenkomstig artikel 42ter van de vreemdelingenwet. Verder wordt aangestipt dat verzoeker het recht op verblijf evenmin kan behouden in eigen hoofde daar nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij een economische activiteit uitoefent. Zulks wordt bevestigd door een controle van de gegevensbank van RSZ.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen van de limitatief opgesomde voorwaarden heeft weergegeven waardoor een einde kan worden gesteld aan het verblijf, kan hij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing worden de woorden van artikel 42ter van de vreemdelingenwet niet woordelijk opgenomen, doch wordt er wel degelijk melding gemaakt van de reden waarom er een einde wordt gesteld aan het verblijf, met name omdat verzoeker financiële steun ontvangt, waarmee wordt verwezen naar het OCMW-attest dat verzoeker heeft neergelegd. Artikel 42ter, § 1, 5° van de vreemdelingenwet voorziet dat er een einde kan worden gesteld aan het verblijf wanneer de betrokkene een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is duidelijk dat verweerder dit lid van de voormelde bepaling heeft toegepast. Verzoeker kan niet anders voorhouden. De bestreden beslissing is op dit punt afdoende gemotiveerd. Van een schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht is hier geen sprake. Evenmin is artikel 42ter van de vreemdelingenwet op dit punt geschonden, noch maakt verzoeker aannemelijk dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Wat verzoekers verwijzing naar het laatste lid van artikel 42ter, § 1 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat artikel 42ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet – dat voorziet dat het bestuur bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, met de leeftijd, met de gezondheidstoestand, met de gezins- en economische situatie, met de sociale en culturele integratie en met de mate waarin de vreemdeling bindingen heeft met zijn land van oorsprong – als dusdanig geen plicht tot formele motivering omvat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder op 6 oktober 2011 een opvolgingsbrief heeft verstuurd naar verzoeker waarbij in eerste instantie gevraagd werd om bewijzen voor te leggen van activiteiten die hij op heden heeft die zouden kunnen aantonen dat hij in aanmerking komt voor een recht op verblijf als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verder werd gevraagd om een recent OCMW-attest voor te leggen teneinde zich te kunnen vergewissen van enige steun die hij heeft op heden in België heeft genoten. Er wordt hierbij aangestipt dat het attest de bijdragen dient te vermelden die betrokkene heeft genoten, maar ook de omstandigheden voor het verkrijgen van steun zodat met de persoonlijke situatie rekening kan worden gehouden. Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat bij gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen, economische activiteit in België of studie in hoofdactiviteit betrokkene zijn recht op verblijf dreigt te

verliezen. Verder wordt ook gevraagd om het bewijs te leveren van een eventuele economische activiteit of van eventuele bestaansmiddelen van de partner. Ten slotte wordt uitdrukkelijk vermeld: *“In zoverre er humanitaire elementen zijn overeenkomstig artikel 42ter, § 1, derde lid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier, kunnen deze ook worden voorgelegd”*. Hiermee is alleszins voldaan aan de voorwaarde om verzoeker te horen in het kader van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker heeft naar aanleiding van deze brief volgende documenten aangebracht: een OCMW-attest waaruit blijkt dat hij steun ontvangt sinds januari 2010, een OCMW-attest waaruit blijkt dat zijn echtgenote steun ontvangt sinds januari 2011, een inschrijvingsformulier voor Nederlandse les in avondonderwijs voor hem en zijn echtgenote, een arbeidsovereenkomst van zijn zoon en loonfiches van zijn zoon. Verweerder geeft in de nota aan dat verzoeker geen humanitaire elementen heeft aangebracht waarmee rekening diende te worden gehouden. Zulks blijkt inderdaad uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker kan zich dan ook niet beklagen dat de verweerder geen rekening heeft gehouden met eventuele humanitaire elementen, waarvan hij het zelf blijkbaar niet nodig achtte om de diensten van de verweerder - in weerwil van de duidelijke vraag naar humanitaire elementen - in kennis te stellen. Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot een eerder theoretisch betoog waarbij hij er van uitgaat dat artikel 42ter, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht omvat, zonder echter aan te stippen met welke elementen verweerder dan wel rekening had dienen te houden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond, noch is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging van verzoeker.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU